

Ved

Edel Hansen's

bisættelse

Onsdag, den 17 oktober 2012

754

Se, nu stiger solen af havets skød

© *Det Kgl. Vajsenhus' Forlag*

Mel.: Lars Nielsen 1891

Oluf Ring omkring 1915

1

Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge blusser i brand, i glød;
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst!

2

Jeg vil ånde luften i fulde drag,
synge Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

3

Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjælevé,
blot jeg trygt vil sige: din vilje ske!

4

O, at jeg tør favne dig, skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg ved:
Moder, søster, elskte: min kærlighed!

5

Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind,
ret som om det ånded af lyset ud -
o du milde Fader, min skaber, Gud!

6

Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lad mig ikkun stævne imod min grav:
Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

7

Se, da stiger solen af hav på ny,
alle dødens skygger for evig fly;
o for sejersjubel, for salig lyst:
Lyset stander stille på livets kyst!

Jakob Knudsen 1891.

538

At sige verden ret farvel

© *Det Kgl. Vajsenhus' Forlag*

Mel.: A.P. Berggreen 1849

Thomas Laub 1921. Otto Mortensen 1982

Lær mig, o skov, at visne glad

O, kommer hid dog til Guds Søn

1

At sige verden ret farvel
i livets gry og livets kvæld
er lige tungt at nemme;
det lærtes aldrig her på jord,
var, Jesus, ej du i dit ord
hos os, som du er hjemme.

2

Hvor tit hos dig end trøst jeg fandt,
når hjertet skjalv, og gråden randt,
og verdens bølger bruste,
ved støvet hænger dog min sjæl,
og slangen bider i min hæl,¹
skønt du dens hoved knuste.

3

O Jesus, Herre, broder sød!
Du kender bedst den bitre død,
du har den overvundet;
vor skabning grant og kender du,
ved godt, vi alle ser med gru
vort timeglas udrundet.

4

O, kom du, som engang, jeg ved,
du i din Faders herlighed
skal klart dig åbenbare,
var det i gry, var det i kvæld,
jeg skyndte mig med kort farvel
i sky til dig at fare.

5

Men kommer døden førend du,
kom da i løn' og kom i hu,
hvor mørkt der er i graven!
Omstrål mig, så jeg glemmer den,
salv øjet på din syge ven,
så jeg kan se Guds-haven!

6

Kom i den sidste nattevagt
i en af mine kæres dragt,
og sæt dig ved min side,
og tal med mig, som ven med ven,
om, hvor vi snart skal ses igen
og glemme al vor kvide!

7

Kom, som du vill! jeg ved det vist,
du selv har sagt, at her og hist
du kendes vil på røsten,²
den røst, hvorved trods verdens larm
os hjertet brænde kan i barm
og smelte hen i trøsten.

8

O, lad mig i min sidste stund
det høre af din egen mund,
som Ånd og liv kan tale,
hvor godt der er i Himmerig,
og at du stol har sat til mig
i dine lyse sale!

9

Før døden med sin istap-hånd
gør skel imellem støv og ånd,
bortvifter hjertets varme,
indslumre skal jeg da med lyst,
som barnet ved sin moders bryst,
i dine frelserarme.

N.F.S. Grundtvig 1843 og 1845.

50

Under dine vingers skygge

© *Det Kgl. Vajsenhus' Forlag*

Mel.: J.P.E. Hartmann 1860

1

Under dine vingers skygge,
Herre, lad mig bo og bygge,
til du vil hjemkalde mig,
til mit øje træet sig lukker,
til i dødens stund jeg sukker:
Herre, tag min ånd til dig!

2

Under dine vingers skygge,
dér, kun dér er livets lykke,
Åndens barnehjem på jord,
hvor, hvad vi af Paradiset
har ved Adams fald forliset,
atter spirer frem og gror.

3

Under dine vingers skygge
som i barndomshjemmet trygge
vandrer vi trods storm og slud;
fries vi end ej for fare,
dog fra mørkets magt og snare
du bevarer os, vor Gud.

4

Under dine vingers skygge
lad kun korsets byrde trykke,
klage lyde på vor gang!
Fader! dine visdomshænder
kors til sejrens palme vender,
klageråb til jubelsang.

5

Under dine vingers skygge
lad mig hjertets tempel smykke
med min tro, min kærlighed,
lys og renhed, kraft og varme,
at til sidst i dine arme
jeg må slumre ind i fred!

H.A. Timm 1852.

121

Dejlig er jorden

© *Det Kgl. Vajsenhus' Forlag*

Mel.: Schlesisk 18. årh.

1

Dejlig er jorden!
Prægtig er Guds Himmel!
Skøn er sjælenes pilgrimsgang!
Gennem de favre
riger på jorden
går vi til Paradis med sang.

2

Tider skal komme,
tider skal henrulle,
slægt skal følge slægters gang;
aldrig forstummer
tonen fra Himlen
i sjælens glade pilgrimssang.

3

Englene sang den
først for markens hyrder;
skønt fra sjæl til sjæl det lød:
Fred over jorden!
Menneske, fryd dig,
os er en evig frelser fød!

B.S. Ingemann 1850